

petent til at tage nogen Beslutning om disse Gjenstande, og at den ved at vedtage dem vilde gribe ind i en anden Statsmyndigheds, Rigsraads Omraade, men dette vilde være et Overgreb, som Rigsdagen saameget mindre bør tillade sig, som det let kunde føre til Conflictter, der vilde være meget betænkelige, og det ikke blot med Rigsraadet, men ogsaa med de andre særlige Repræsentationer, som ved et saadant Exempel kunde lade sig frites til lignende Overgreb. Dette har jeg ogsaa tidt og ofte omtalt, men forgybedes. Naagtet disse bestemte Udtalelser fra Landstingets Udvalg, forekommer det mig imidlertid, at saaledes som Loven nu er kommen her tilbage til os, indeholder den flere Bestemmelser, som ere i Strid med Organisationsplanen og med de af Administrationen givne Bestemmelser. Jeg sigter navnlig her til den Inddeling, der omhandles i §§ 21 og 32, af Søværnets Linie og Forstærkning; der eksisterer ikke nogen Linie og Forstærkning i Søetaten, kun Rigsdagen har inddeelt den saaledes. Jeg vilde før bruge Udtrykket Søhæren i Mod sætning til Landhæren, thi saaledes staaer der i Grundlovsbestemmelsen af 29 August 1855. Naar Rigsdagen kan inddele Søhæren i Linie og Forstærkning, maa en anden særlig Statsdeel jo f. Ex. kunne inddele den i den staaende Hær og Forstærkningen, den første igjen i Linien og Krigsreserven, og en anden Statsdeel kunde igjen følge en ny Inddelingsmaade, hvilket ganske vist vilde medføre store Vanskeligheder og Conflictter, navnlig for Marineministeren. Jeg sigter endvidere til, at den Inddeling for Landhæren, som findes i Organisationsplanen, nemlig i den staaende Hær og Forstærkningen, ikke findes her, derimod siger man her Linien og Forstærkningen i Mod sætning til hinanden. I Armeeargansationsplanen er den staaende Hær inddeelt i Linien og Krigsreserven, men her er aldeles slaaet en Streg over Krigsreserven. Naar man nu tænker sig de forskjellige Troppesdelinger, der faae deres Rekrutter ikke alene fra Kongeriget, men ogsaa fra Hertugdømmerne, saa vilde de paa den Maade faae deels Mandskab, der hører 8 Aar til Linien, og deels Mandskab, der hører 4 Aar til Linien, og 4 Aar til Krigsreserven. Hermed finder jeg, at Krigsbestyrelsen ikke kan være tjent. Det vil derhos kunne

medføre mange Forviklinger ved de enkelte Troppesdelinger. Saadant kan ikke undgaaes. Jeg sigter endvidere til, at de 8 Aars Tjeneste ved den staaende Hær efter dette Lovudkast skulde regnes fra den 1ste Januar i det Aar, i hvilken Udskrivningen er skeet; det er i Strid med Organisationsplanen, thi derefter skulle de 8 Aar regnes fra den Tid, Exerceerflokken er tilende, hvilket er forskjelligt for de forskjellige Troppesdelinger. Ved Infanteriet er det den 9de August, ved Cavalleriet midt i Juni og December, og ved Garden den 18de September. Naar man tænker sig, at dette Lovudkast allerede for en Maaned, eller to siden var bleven ophøiet til Lov, hvad vilde da være Følgen deraf? Da vilde de Udskrevne for 1853 fra 1ste Januar d. A. være overførte i Forstærkningen, og Følgen deraf vilde da igjen være, at hvis Krigsministeren indkaldte den staaende Hær, fik han kun 7 Aars Mandskab istedetfor 8; jeg vil spørge, om Krigsministeren kan være tjent med en saadan Bestemmelse. Nei, det er imod hvad der staaer i Armeeargansationen af 28de April 1842. Jeg sigter endvidere til, at Bestemmelserne om, hvad der udfordres til at blive heel- og halvbesaren Matros, ere aldeles forandrede her. Der fordres nu ikke mere end omtrent den halve Tid imod, hvad der har været fordret før; en saadan Bestemmelse kan Rigsdagen dog umuligt tage. Rigsdagen kan ikke sige, hvor lang Tid der udfordres til at blive en god Matros.

Formanden: Jeg maa afbryde den ærede Tale og bringe i Erindring, at Loven i sin Heelhed ikke ligger for til Behandling.

Lange: Jeg vilde blot omtale endnu denne Bestemmelse.

Formanden: Hvis den ærede Tale derpaa vil støtte sin endelige Stemmegivning, kan det ikke skee nu, da Loven i sin Heelhed for Diebliffet ikke ligger for.

Lange: Jeg har blot dette endnu at tilføie, at naar man kan bestemme Saadant med Hensyn til øvede Matroser, maa Rigsdagen ogsaa kunne bestemme Tiden til at blive øvet